

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 7199

гр. София, 15.02.2024 г.

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ**, в закрито заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Частно гражданско дело № 20231110158879 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 420 ГПК.

Образувано е по молба, подадена от длъжника Ю. Л. Л., както и от Л. Ю. Л., чрез адв. В., за спиране на постановеното незабавно изпълнение по издадената по делото на 06.11.2023 г. заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, във връзка с което е било образувано изпълнително дело № 20238380405346 по описа на ЧСИ М.Б..

Молителите се позовават на чл. 420, ал. 2, т. 1 – 3 ГПК, като поддържат, че: 1. вземането не се дължи; 2. вземането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител; 3. неправилно е изчислен размерът на вземането по договор, сключен с потребител, за което развиват подробни съображения. Отделно от изложеното твърдят погасяване на вземанията чрез плащане, за което представят вносни бележки и разписка за плащане. Ето защо молят съда да спре незабавното изпълнение, което е разпоредено в заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК.

**Съдът, като обсъди наведените в молбата доводи и представените по делото доказателства, намира следното:**

Искането на Л. Ю. Л. по чл. 420 ГПК е недопустимо, тъй като не изхожда от надлежна страна – няма качеството на длъжник в настоящото заповедно производство по ч.гр.д. № 58879/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав, и спрямо него няма издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК. В този смисъл са разпоредбите на чл. 414 и чл. 420 ГПК, отнасящи се до заповедното производство, в които изрично е посочено, че възражението срещу заповедта, респ. искането за спиране може да бъде направено само и единствено от длъжника, т.е. лицето, срещу което е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК. Ето защо искането на Л. Ю. Л. по чл. 420 ГПК следва да бъде оставено без разглеждане.

Искането на Ю. Л. Л. е допустимо – изхожда от надлежна страна, депозирано е с

възражение срещу вземанията по заповедта, в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК.

Законодателят е предвидил две хипотези на спиране на принудителното изпълнение при издадена заповед за незабавно изпълнение – според ал. 1 принудителното изпълнение се спира, когато заповедта е издадена въз основа на менителничен ефект и длъжникът е подал възражение или когато длъжникът представи надлежно обезпечение за кредитора по реда на чл. 180 и чл. 181 ЗЗД, а съгласно разпоредбата на чл. 420, ал. 2 ГПК съдът, постановил незабавното изпълнение, може да го спре и без да е необходимо обезпечението по ал. 1, когато е направено искане за спиране, подкрепено с писмени доказателства, че: 1. вземането не се дължи; 2. вземането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител; 3. неправилно е изчислен размерът на вземането по договор, сключен с потребител. Представените по ал. 2 писмени доказателства следва да разколебават формалната удостоверителна сила на документа, послужил като основание за издаването на заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист.

В разглеждания случай съдът приема, че са налице основанията по чл. 420, ал. 2 от ГПК за спиране на изпълнението, тъй като длъжникът е изложил обосновани доводи и е представил писмени доказателства, че вземанията, които се изпълняват принудително не се дължат в претендиращия размер, което е достатъчно, за да бъде мотивиран изводът за спиране на принудителното изпълнение. Всички факти, относими към основанията на предявеното от заявителя вземане по договора, следва да бъдат изяснени в двустранното и спорно исково производство по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, където всяка от страните следва при условията на пълно и главно доказване да докаже фактите, на които основава твърденията си. Въз основа на събраните доказателства съдът ще формира своя краен акт по същество относно съществуването на вземането. В производството по чл. 420, ал. 2 ГПК не се провежда доказване и съдът не формира извод по съществото на спора, а прави преценка единствено на база представените от длъжника документи налице ли са основания за спиране на принудителното изпълнение до решаването на спора по същество.

Ето защо съдът приема, че следва да бъде спряно изпълнението по заповедта до приключване на делото с влязло в сила съдебно решение, с което да бъде установено със сила на пресъдено нещо какъв е действителният размер на дължимите парични суми по този договор.

Предвид изложеното и на основание чл. 420, ал. 1 ГПК молбата на Ю. Л. Л. за спиране на изпълнението е основателна.

При тези мотиви, съдът

## **ОПРЕДЕЛИ:**

**СПИРА** на основание чл. 420, ал. 2 ГПК незабавното изпълнение по Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, издадена на 06.11.2023 г. по ч.гр.д. № 58879/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 с-в, както и издадения въз основа на заповедта изпълнителен лист от 06.11.2023 г., въз основа на който е образувано

изпълнително дело № 20238380405346 по описа на ЧСИ М.Б. до приключване на делото с влязло в сила съдебно решение.

**ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ** искането на Л. Ю. Л., чрез адв. В., за спиране на постановеното незабавно изпълнение по издадената на 06.11.2023 г. по ч.гр.д. № 58879/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав, заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, във връзка с което е образувано изпълнително дело № 20238380405346 по описа на ЧСИ М.Б..

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, с частна жалба, в едноседмичен срок от връчването му на заявителя и длъжника Ю. Л. Л., както и на Л. Ю. Л..

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_